Christus Rex

Službeni glasnik

Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku

Br. 13 – srpanj / kolovoz 2017.

Blagoslov Kapele sv. Josipa u Zagrebu (16. srpnja 2017.)

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga svetog Josipa
Vatroslava Lisinskog 1, 10370 Dugo Selo
fsspxhr@gmail.com
Glavni urednik: p. Stefan Frey
IBAN: HR3423600001102463734
SWIFT (BIC): ZABA HR 2X
ISSN: 1849-6695

Sadržaj:

Predgovor: Politika zabijanja glave u pijesak – o sljepoći duha. 3
Blagoslov Kapele sv. Josipa u Zagrebu 7
Fatima: velike tajne od 13. srpnja 1917. 9
Kako bi se katolici trebali odijevati 16
Svećeniče, gdje je tvoja Misa? – Razgovor s p. Vidkom Podržajem 19
Četvrta fatimska tajna 28
Blagdan sv. Ladislava - obveze državnih vladara 33
Obred prve pričesti (Rijeka, 29. travnja 2017.) 37

Predgovor: Politika zabijanja glave u pijesak – o sljepoći duha

„Da bismo mogli izraziti zlo, stvorili smo si simboličke figura poput đavla". Ovim riječima je nedavno izazvao pozornost Arturo Sosa Abascal, isusovački general. Takva izjava iz ustiju jednog od najviših crkvenih ljudi može zapanjiti, ali nažalost u stvarnosti nije iznenađujuća jer odražava stav koji je u teološkim krugovima vrlo raširen. Ozbiljne vjerske istine potisnuti u svijet legendi vrijedi danas kao moderno, up-to-date i prosvijećeno; jer, konačno, ne želimo da nam se cijeli svijet smije. Ljubav prema svijetu je, uostalom, nespojiva s ljubavlju prema istini. Jer postojanje demona kao i pakao koji je za njih stvoren, su od Boga objavljene istine koje su u Svetom Pismu naročito potkrijepljene te od Crkve definirane kao dogme. Ne moći ili ne htjeti uvidjeti ono očito naziva se sljepoća duha, koja je

prema sv. Tomi Akvinskom jedna od četiriju rana duše uzrokovanih istočnim grijehom. Sljepoća duha ne znači u prvom redu nedostatak spoznajne moći – njome su pogođeni i visokointeligentni ljudi, nego se ona sastoji u jednoj čudnoj kratkovidnosti koja ne uviđa daljnje, duhovne i nadnaravne zbiljnosti onkraj materijalnog svijeta. U kojoj je mjeri ta sljepoća zahvatila čovjeka spoznajemo na činjenica da moderna misao počiva na filozofskom načelu agnosticizma, koji osporava svaku nadosjetilnu spoznaju istine. Za agnosticiste su posebice pitanja o onostranom životu i čovjekovoj sudbini jednom zauvijek zapečaćena knjiga. Pri čemu je za njih i za agnosticistički zadahnute teologe, paradoksalno, jedno ipak istinito: nema pakla!

Ako je ikada bilo opasne politike zabijanja glave u pijesak (poput noja), onda je to ta. Ljudi vjeruju da kada zatvore oči pred tom neugodnom zbiljnošću, da su ju se tada oslobodili. Od antike se noju pripisivalo da u opasnosti zabija glavu u pijesak, što on u stvarnosti ne čini. Ali ljudi da! A koliko tek katolika to čini!

Ova 'nojeva metoda' posebno obilježava stav duha u današnjem vremenu. Još se nikada nisu neizbježne zbiljnosti, naročito briga oko vječnog spasenja i opasnosti vječne propasti, tako sustavno izbjegavale kao danas.

Zato bi trebala biti nužna zadaća Crkve da otupjele ljude uputi na te ozbiljne zbiljnosti, da im jasno posvijesti da imaju dušu koju trebaju spasiti za svoj vječni život. Ali događa se upravo suprotno! Ako se pojedini svećenici i odvaže podsjetiti na ozbiljnost života, upast će u nevolje ili čak biti otpušteni. Ako si nebrojeni crkveni pastiri moraju predbaciti da zakazuju u kojoj od svojih obveza, onda je to ova krivična nebriga za vječno spasenje ljudi i tlačenje onih koji još uistinu žele voditi duše prema Nebu.

Kada se Majka Božja ukazala u Fatimi, željela nam je, unaprijed spoznajući tu strašnu sljepoću duha, dati lijek. Prije točno 100 godina, 13. srpnja 1917., troje djece vidjelaca vidjelo je pakao. To je viđenje za njih bilo tako strašno, da bi po izjavi sestre Luciji bili umrijeli, da ih posebna Božja milost nije uzdržala na životu.
Nebo ili pakao, vječna sreća ili vječna patnja, to je zapravo, u konačnici, najvažnije pitanje u životu svakoga od nas! Kako je moguće to pitanje otvoreno zanemariti, odbaciti?!

Samo da bi nas izliječila od te sljepoće, upozorava nas tako snažno naša preljubezna nebeska Kraljica o opasnosti pakla i neprestano opominje da molimo i žrtvujemo se za obraćenje grešnika, da ne propadnu. Sestra Lucija zato je sasvim dosljedno rekla: ,,Nije moja zadaća svijetu navijestiti materijalne kazne, koje će ga sigurno snaći, ako svijet ne bude molio i činio pokoru. Ne, moja je zadaća svima

pokazati prijeteću opasnost u kojoj se svi nalazimo – opasnost da zauvijek izgubimo naše duše ako ostanemo tvrdokorni u grijehu“.

Kako uz to Majka Božja poznaje tvrdokornost nevjere, ona naviješta istog 13. srpnja jedno čudo kao božanski dokaz istinitosti ukazanja: „U listopadu ću učiniti veliko čudo da bi svi vjerovali“. Kada je ona 13. listopada ispunila svoje obećanje, palo je skoro 100.000 očevidaca pogođeni silom čuda Sunca na koljena, bili to vjernici, ateisti ili sumnjičavi. Nijedan razboriti čovjek nije mogao opovrgnuti činjenične dokaze.

Majka Božja prati nas neprestano svojim zagovorom – u to možemo i trebamo biti uvjereni. Jedan od plodova njezinog zagovora – zajedno sa zagovorom Njezinog prečistog Zaručnika, sv. Josipa, mogli smo doživjeti prošloga mjeseca srpnja, kada smo upriličili blagoslov Kapele sv. Josipa u Zagrebu. Zahvalimo Gospodinu na toj milosti i preporučimo i dalje naš apostolat u Hrvatskoj zagovoru naše nebeske Majke.

Neka Gospa Fatimska u godini „njezine“ velike obljetnice ponovno izlije svoje svjetlo na čovječanstvo, otvori mu oči za čudesni svijet Božji te ga izliječi od njegove sljepoće duha, da bi (po mogućnosti) svi koji su vođeni milošću, s radošću i revnošću koračali putem prema Nebu.

p. Stefan Frey, Poglavar Distrikta

P. Stefan Frey

Blagoslov Kapele sv. Josipa u Zagrebu

Nakon dužeg vremena traženja uspjeli smo Božjom providnošću u Zagrebu pronaći prikladan prostor u kojemu smo mogli uredili bogoslužni prostor – kapelu, na adresi Jurja Denzlera 37 u kvartu Dugave. Ova je nakana bila toliko važna da smo molili zagovor sv. Josipa – koji je mudro upravljao i brinuo za potrebe svete Obitelji te mu se Crkva utječe u svim potrebama za pomoć Božje providnosti. Zato je njemu kao zaštitniku hrvatske domovine posvećena ova kapela u hrvatskom glavnom gradu Zagrebu.

Nakon kraćih, ali zahtjevnih radova oko uređenja, uspjelo se urediti prostor za kapelu, a sam datum njezinog otvaranja (16. srpnja) poklopio se – također Božjom providnošću, upravo s prethodno planiranim posjetom p. Franza Schmidbergera. Ova je podudarnost važnija utoliko što je p.

Schmidberger neizmjerno zaslužan za razvoj apostolata u Hrvatskoj te je prigodom svog četvrtog posjeta Hrvatskoj mogao sam blagosloviti kapelu. Obred blagoslova kapele ili crkve predviđene za javno bogoslužje vrlo je sadržajan i bogat simbolikom – kao i svi tradicionalni obredi. On započinje izvan crkve gdje svećenik najprije blagoslivlja vanjske zidove. Potom se ulazi u crkvu, mole se Litanije sviju svetih te se na kraju blagoslivljaju i unutarnji zidovi crkve.

Nakon blagoslova uslijedila je sv. Misa koja se služila po misnom obrascu Zavjetne Mise sv. Josipa, zaštitnika kapele. Misnik je u svojoj propovijedio objasnio značenje crkve kao doma molitve i njezinih pojedinih dijelova koji nas upućuju na božanska otajstva i u kojima primamo hranu za naš duhovni, nadnaravni život. Ona treba biti dom molitve i mjesto u kojemu ćemo crpiti snagu za naš kršćanski život i molimo zato – u zahvalnosti za sva Božja dobročinstva, kao i za trud i doprinos svakog pojedinog vjernika, da ova kapela bude Božja kuća u kojoj će što više duša pronaći taj izvor božanske milosti te tako pridonijeti obnovi i ponovnoj uspostavi Kristovog kraljevstva u našoj domovini.

Fatima: velike tajne od 13. srpnja 1917.

p. Heinrich Mörgeli

13. srpnja 1917. objavila je Gospa bitni i ozbiljni sadržaj svoje poruke kroz trodijelnu tajnu o tragičnim posljedicama grijeha: vječni pakao za nepokajane grešnike, vremenite kazne koje priziva bezboštvo naroda, otpad od vjere s posljedičnom kaznom i pobjedu Bezgrješnog Srca Marijinog.

Izvješće s. Lucije prema njezinom „4. memoaru“

Na Lucijino pitanje ponavlja Majka Božja svoje molbe:
„Želim da 13. sljedećeg mjeseca ponovno dođete ovamo, da nadalje svaki dan molite Krunicu na čast Gospe od Krunice da bi svijet postigao mir i da bi došao kraj ratu, jer samo ona može to postići.“

Lucija je zamolila za čudo da bi svi povjerovali.
„Dolazite nadalje svakoga mjeseca ovamo. U listopadu ću vam reći tko sam i što od vas želim te ću izvesti jedno čudo koje će svi vidjeti, da bi svi povjerovali.“

Onda je nastavila:
„Prikazujte se za grešnike i često govorite, posebno kada prikazujete žrtvu: O Isuse, ovo činim iz ljubavi

prema Tebi, za obraćenje grješnika i kao zadovoljštinu za grijehe učinjene protiv Bezgrješnog Srca Marijinog."

Kod ovih posljednjih riječi otvorila je ponovno ruke kao u dva prethodna mjeseca.

Činilo se da će zraka prožeti zemlju i vidjeli smo vatreno more i uronjene u tome moru đavle i duše, koje kao da su prozirno crne ili smeđe, užareno ugljevlje u ljudskom liku. Lebdjele su u plamenu, vatra je izlazila iz njih skupa s oblacima dima i bacala ih je u zrak. Padale su na sve strane poput iskri kod snažnog požara, bez težine i ravnoteže, pod kricima i jaucima od boli i zdvajanja te smo od straha bili potreseni i zapanjeni (tog sam trenutka vjerojatno vrisnula, kao što ljudi navode da su čuli). Đavli se razlikuju po odvratnom, gadljivom obliku ružnih, nepoznatih životinja, ali su bili prozirni poput crnog, užarenog ugljevlja.

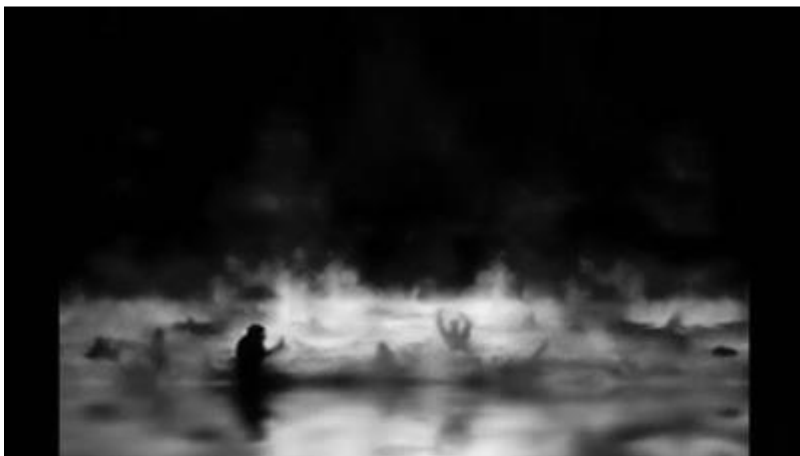
„Gospa nam je pokazala jedno veliko vatreno more, koje izgleda kao da je u dubini zemlje. U tom moru vidjeli smo uronjene đavle i duše, kao da su prozirno crne ili smeđe, užareno ugljevlje u ljudskom liku. Lebdjele su u plamenu, vatra je izlazila iz njih skupa s oblacima dima i bacala ih je u zrak." (sestra Lucija, viđenje od 13. srpnja 1917.)

Prestrašeni i kao da molimo za pomoć, podigli smo pogled Gospi, koja nam se obratila puna dobrote i žalosti:

„Vidjeli ste pakao u koji dolaze duše bijednih grešnika. Da bi ih spasio, Bog želi u svijetu utemeljiti pobožnost mojem Bezgrješnom Srcu. Ako budete činili što vam kažem, mnoge će duše biti spašene i bit će mir. Rat se približava kraju.

Ako pak se ne prestane Boga vrijeđati, započet će za pontifikata Pija XI. jedan drugi, strašniji rat. Kada budete vidjeli noć osvijetljenu nepoznatim svjetlom, onda znajte da je to veliki znak koji vam Bog daje da će sada svijet kazniti za njegove prijestupe po ratu, gladi, progonima Crkve i Svetog Oca.

Da bi se to izbjeglo, doći ću zatražiti posvetu Rusije mojem

Bezgrješnom Srcu i pričest zadovoljštine prvih subota. Ako se moje želje poslušaju, Rusija će se obratiti i bit će mir.

Ako li ne, proširit će svoje zablude po svijetu koje će izazvati ratove i progone Crkve. Dobri će biti mučeni i Sveti Otac će morati puno trpjeti; različiti narodi bit će uništeni.

Na kraju će, ipak, moje Bezgrješno Srce pobijediti. Sveti Otac će mi posvetiti Rusiju, koja će se obratiti i svijetu će biti darovano vrijeme mira. U Portugalu će se dogma vjere uvijek očuvati; itd...

To ne smijete nikome reći; Franji možete reći.

Kada molite Krunice, onda recite nakon svakog otajstva: 'O moj Isuse, oprosti nam naše grijehe; očuvaj nas od paklenoga ognja, dovedi u Raj sve duše, osobito one, kojima je najpotrebnije Tvoje milosrđe'.“

Razmotrimo ove ozbiljne riječi Majke Božje

Želim da svakodnevno molite Krunicu...

Marija ovdje ponovno moli za svakodnevnu molitvu Krunice za mir u svijetu koji samo ona može postići. Sve mirovne inicijative bez Marije ostat će zato bezuspješne.
„Žrtvujte se za grešnike...“

Žrtve za spasenje duša trebaju se prinositi iz ljubavi prema Isusu.

Treće viđenje nadnaravnog svjetla s tri tajne

Prva tajna: pakao kao konačna kazna za nepokajane grješnike. Djeca su vidjela jasnu stvarnost pakla, ne samo njegovu sliku. Majka Božja jasno govori: „Vidjeli ste pakao“. Ovu posvećenu djecu nije samo trebalo upozoriti o stvarnosti pakla. Bilo je to za njih, još više, poticaj da se još više žrtvuju za grješnike.

Podsjećanje na strašnu stvarnost pakla je naprotiv za sve ljude, posebno u našem vremenu, jako potrebno, budući da se postojanje pakla i u Crkvi prešućuje ili čak otvoreno niječe i više ne uzima ozbiljno jer se raširio krivi pojam Božjeg milosrđa.

Jacinta je znala reći: „O kad bi grješnici vidjeli što je pakao kao što smo mi vidjeli, oni ne bi počinili više nijedan grijeh da onamo ne dođu!“

Sveto Pismo nam predaje da je Krist često naglašavao ne samo postojanje pakla, nego je i njegovu kaznu označio kao (duhovnu) vatru: „Idite od mene, prokleti, u oganj vječni, što je pripravljen đavlu i anđelima njegovim!“ (usp. Mt 25,41)

Sv. Terezija Avilska opisuje viziju pakla kao „nutarnji oganj, očajavanje pri strašnim mukama i osjećaj kao da će biti spaljen i smrskan. Zemaljska vatra znači malo u usporedbi s onom“ [1].

Vječnost pakla se Jacintu najviše dojmila. U veljači 1920., kratko prije svoje smrti, rekla je: „O kada bi ljudi znali što je vječnost, kako bi se potrudili da promijene svoj život!“.

Da bi spasio duše, želi Bog u svijetu utemeljiti pobožnost mojem Bezgrješnom Srcu.

Samo Marija može po svojem moćnom majčinskom djelovanju koje je Bogu ugodno, oteti grešnike koji idu prema paklu vlasti đavla i prokletstva.

Druga tajna: spasenje naroda po Bezgrješnom Srcu

„Ali ako se ne prestane Boga vrijeđati...“

Gospa ovdje jasno pokazuje da su ratovi kazna za grijehe svijeta, što se danas tvrdokorno niječe. „Bog će sada svijet kazniti za njegove prijestupe po ratu, gladi, progonima Crkve i Svetog Oca“.

Posveta Rusije Bezgrješnom Srcu...

Majka Božja objavljuje ovdje svijetu svoje Bezgrješno Srce kao jedino spasenje jer ona satire zmiju bezboštva. Komunizam je državno organizirana borba materijalističkog ateizma protiv Boga i Crkve za propast naroda. I tako je on nažalost stvarno prodro u većinu zemalja.

Po posveti predaje papa kao otac cijelog kršćanstva (također i pravoslavaca) ruski narod milosnom djelovanju Bezgrješnog Srca. Po njoj se zaziva Mariju kao posrednicu sviju milosti kao nove Duhove na taj narod da se duše oslobode iz sotonine vlasti i obrate.

Naš Gospodin Isus Krist dao je sestri Luciji objašnjenje zašto se Rusija ne može bez ove posvete obratiti: „Jer želim da moja cijela Crkva prizna ovu posvetu kao pobjedu Bezgrješnog Srca Marijinog, da bi se tako njegovo čašćenje raširilo i da bi time pored pobožnosti mojem Božanskom Srcu i pobožnost Bezgrješnom Srcu dobila svoje mjesto“.

Tu posvetu nije nažalost na potreban način izvršio još nijedan papa. Isto tako nije na temelju tog obraćenja kao posljedica nastupio svjetski mir. Ne smijemo zaboraviti da se posvetom traži i širenje pobožnosti Bezgrješnom Srcu. U pismu od 19. ožujka 1939. Naglašava sestra Lucija: „O vršenju ove pobožnosti, ujedinjene s posvetom Bezgrješnom Srcu Marijinom, ovisi rat ili mir u svijetu“.

„Ali na kraju će moje Bezgrješno Srce pobijediti“

Gospa je potvrdila Luciji: „Papa će posvetiti Rusiju mojem Bezgrješnom Srcu, ali to će biti prilično kasno! No ipak, Bezgrješno Srce Marijino će spasiti Rusiju jer mu je ona povjerena“.

Godine 1946. je postavljeno pitanje sestri Luciji hoće li se Rusija nakon

te posvete uistinu obratiti i ona je objasnila: „Posveta Rusije kao i konačna pobjeda Bezgrješnog Srca Marijinog, koja će na to uslijediti, su apsolutno sigurni te će se dogoditi unatoč svim preprekama“.

Treća tajna: tri proročanstva [2]

Nakon riječi: „U Portugalu će dogma vjere biti uvijek očuvana; itd...“, slijedi tekst treće tajne. Godine 2000. je doduše objavljen izvještaj o jednom viđenju, koje su djeca vidjela (također i Franjo), a koje je Majka Božja nadopunila riječima pojašnjenja. Ono što sadržava tekst ove tajne može se odgonetnuti preko različitih pojedinosti, posebno iz bilješki iz Lucijinog dnevnika iz 2013. koje se odnose na tri teme.

Mora se raditi o apokaliptičnoj krizi vjere i Crkve jer je prethodno riječ o očuvanju dogme vjere u Portugalu. Ova kriza će se vjerojatno proširiti do svjetskog progona pravovjernih, pri čemu neprijatelji u Portugalu neće pobijediti.

Krvavi progoni, posebno svećenika i svih crkvenih staleža, zbog ovog otpada od vjere. To je pokazano djeci u objavljenim viđenjima. Majka Božja govori i o „ratovima i progonima Crkve, gdje će dobri biti mučeni“.

Čudesna obnova Crkve na temelju pobjede Bezgrješnog Srca Marijinog. Svi ljudi diljem svijet priznat će Marijinu moć i dobrotu i obratiti se u Katoličku Crkvu nakon što Crkva i svijet budu očišćeni od grijeha.

Sestra Lucija piše u svojem dnevniku 3. siječnja 1944. o tom čišćenju: „Jedan mili glas govori: u ono vrijeme: jedna vjera, jedna Crkva, sveta, katolička, apostolska. - U vječnosti: nebo! Ova riječ nebo ispunila je moju dušu s mirom i radošću tako da sam dugo vremena, a da gotovo nisam primijetila, ponavljala riječi: nebo, nebo...!“.

Sveti Maksimilijan Kolbe piše godine 1931. proročke riječi: „Onda će krivovjerja i raskoli biti uništeni te će se zahvaljujući Bezgrješnoj okorjeli grešnici vratiti Bogu, Njegovom Srcu punom ljubavi i svi pogani dat će se krstiti... Bez-

grješna će postati kraljicom cijeloga svijeta“.

Gospodin Bog će tako svoje remek-djelo, Bezgrješno Srce svoje presvete i ljubljene Majke, proslaviti pred cijelim čovječanstvom. U cijelome svijetu bit će ljudi pod dojmom, ganuti i sretni te će puni poniznosti prihvatiti pobožnost Bezgrješnom Srcu s radošću. Pobjeda Njezinog Srca raširit će se po cijelome svijetu i obuhvatiti sve ljude.

Možemo biti sigurni da će se proročanstvo Majke Božje od 13. srpnja 1917. ispuniti:
„Na kraju će moje Bezgrješno Srce pobijediti. Sveti Otac će mi posvetiti Rusiju, koja će se obratiti i svijetu će biti darovano vrijeme mira“.

Tri tajne imaju dublju poveznicu, one zajedno čine cjelinu i upućuju jedna na drugu. Propast duša po paklenoj kazni jest i ostaje OPASNOST. K tome dolazi i izvanjska kazna po ratovima i progonima kršćana. Najkobnija je treća kazna, naime otpad od vjere u Crkvi koji najviše odvlači duše u propast, ali po dubokom čišćenju priprema se velika obnova.

U Fatimi nam se pokazuje da nas samo Bezgrješno Srce Marijino kao posljednja ponuda Božja može spasiti od ove trostruke nesreće. Na nama je da se stavimo na stranu Bezgrješne i da pod Njezinom zaštitom molimo, žrtvujemo se, vršimo revno pobožnost Srcu Marijinom i molitvu Krunice sa sadržajnom molitvom 'O moj Isuse, oprosti nam naše grijehe' te djelujemo kao apostoli Marijini.

Bilješke:

[1] Autobiografija sv. Terezije Avilske, 32. poglavlje.
[2] Usp. članak: „Proriče li treća fatimska tajna osim krize vjere također i kaznu?“ p. Gerarda Mure u: „Ritter der Immaculata“, veljača 2017.

Kako bi se katolici trebali odijevati

Sada kada nam je stigla vrućina ljeta, ovo je odlična prilika da kratko razmislimo o temi kako se katolici trebaju odijevati.

Došlo je ljeto i s njim ljetne vrućine. Zbog njih imamo potrebu maknuti slojeve odjeće i biti slobodniji u našim pokretima. S tim željama pak nužno dolazi i obveza da se nastavimo odijevati čedno i zato evo nekih savjeta kako to postići u ovo naše vrijeme.

Dobro je ponoviti pravilo odijevanja koje bi trebalo postaviti na vratima crkava prema kanonskom pravu (CIC 1262, 2). Iako to odražava volju Crkve na svetim mjestima, ono ipak obuhvaća i opće pravilo za javni život.

I dok svaki katolik ima pravo (primiti sakrament), on ili ona također ima dužnosti koje treba ispuniti da bi se sačuvala ta prava; tako je Sveta Stolica otišla tako daleko (za spasenje duša) da je propisala: *„Udaljite od Pričesti, pa čak i iz crkve, neprikladno odjevene žene.”* - to pravilo se, naravno, može primijeniti i na muškarce.

Postoji još jedno opće pravilo da se treba odjenuti na dostojanstven način da bi se pobudilo poštovanje. Tako prikladnost majčine ili očeve odjeće (osobito u privatnosti doma)

može pozitivno ili negativno utjecati na odgoj djece – taj važan vidik ne ovisi samo o čednosti odjeće koju nose roditelji, već i o njezinoj kvaliteti, odnosno zapušteno odijevanje nasuprot lijepomu u skladu s mogućnostima.

Ono što još treba uzeti u obzir u vezi prikladnog odijevanja za muškarce i žene je da to mora biti u skladu s njihovom naravi, i prema tome, prema njihovoj muževnosti, odnosno ženstvenosti. Za muškarce to znači da ne smiju nositi usku odjeću ili općenito, hodati bez majice u javnosti (osobito očevi, čak i po kući pred svojom djecom).

Za žene, odijevati se poput muškarca (poput nošenja hlača) je neprikladno i u suprotnosti s ženinom od Boga danom ženstvenošću. Da se tu ne radi samo o „starim dosadnim“ izgovorima, treba biti očito kada se shvati da su promicatelji unisex odjeće oni isti ljudi koji promiču rodnu ideologiju - dženderizam, odnosno oni koji promiču grijehe protivne naravi.

Zanimljivo je primijetiti da je “lav iz Camposa”, biskup de Castro Mayer, jednom odlično zapazio u svom pastoralnom pismu da bi više volio da žene nose kratke suknje nego hlače. Jer dok je kratka suknja nečedna, bar je ženstvena, dok hlače proturječe ženskoj naravi (kratka je suknja napad na čula, dok hlače iskrivljuju intelekt).

Zato, tzv. “ženske hlače” (koje se uobičajeno nose iz ugodnosti ili užitka) nisu prikladna odjeća za katoličku djevojku ili damu (sličnu Mariji) ni u župi, ni u društvenom životu ili kod kuće. No, ako nošenje hlača ne može biti potpuno izbjegnuto zbog okolnosti našeg vremena (zanimanje, sigurnost, izvanredne aktivnosti, itd.), one barem trebaju nestati iz obiteljskog, društvenog i župnog života.

U vezi čednog odijevanja – to se odnosi i na muškarce i na žene – temeljno načelo je to da očima javnosti treba više biti pokriveno nego otkriveno. Tako se i muškarci i žene moraju odijevati tako da potiču na poštovanje i čistu ljubav, a ne da pobuđuju strasti.

Premda naći prikladnu odjeću danas može biti jako teško jer je moda tako strašno provokativna i tako dizajnirana da potiče ne-

čistoću. Tu se posebno radi o ženskoj modi; no dobre žene (koristeći dosjetljivost i snalažljivost) ipak mogu uspjeti odijevati se s čednom privlačnošću i šarmom – a da ne izgledaju kao da su baš došle sa snimanja serije *„Mala kuća u preriji“!*

Na kraju riječ u vezi kupanja. Nažalost danas nije dostupno u dućanima nešto što bi bar napola bilo pristojno ili čedno iako su neki doskočili tom nedostatku tako što nose majice preko kupaćih kostima. Ali čak je još važnija često ignorirana crkvena opomena u vezi opasnosti kupanja na javnim mjestima. Tako smo natjerani preklinjati obitelji da se potrude naći osamljena mjesta da se kupaju sami – ili da uopće ne idu na kupanje. Bolje je posve zaboraviti na rekreacijski (i neobavezni) užitak kupanja kada ono ugrožava duše jedne obitelji (ili duše drugih ljudi)!

Kao zaključak ovom kratkom pregledu o važnosti čednog odijevanja, donosimo vam neke važne citate (i slikovite primjere) - koji nisu iz davne prošlosti, već su nedavnog datuma i tako uvijek aktualni:

„Ako ne živimo onako kako vjerujemo, završit ćemo tako da vjerujemo onako kako živimo.“ (G. K. Chesterton)

„Čistoća duša koje žive nadnaravni život milosti se ne može sačuvati i nikad neće biti sačuvana bez borbe.“
Mnoge žene i djevojke tvrdoglavo inzistiraju na *„slijeđenju određenih besramnih stilova kao tolike ovce.“ „One bi se zasigurno zasramile i zacrvenile kada bi mogle pogoditi utisak koji odaju i osjećaj koji pobuđuju u onima koji ih vide.“* (Papa Pio XII.)

Padre Pio (+1968) stalno je odbijao ženama koje nisu nosile suknju barem 20 cm ispod koljena dati odrješenje, a također je inzistirao da ne smiju nositi hlače.

„Grijesi svijeta su preveliki! Grijesi koji vode većinu duša u pakao su grijesi tijela! Bit će uvedeni određeni modni stilovi koji će jako vrijeđati našeg Gospodina. Oni koji služe Bogu ne smiju slijediti tu modu. Crkva nema mode; naš Gospodin je uvijek isti.“ (Gospa Fatimska)

Svećeniče, gdje je tvoja Misa?
– Razgovor s p. Vidkom Podržajem

U ovom nastavku serijala 'Svećeniče, gdje je tvoja Misa?' imamo prilike održati intervju sa svećenikom čije se svjedočanstvo nalazi u istoimenoj knjizi (na engleskom jeziku), a koji nam dolazi iz susjedne Slovenije. Riječ je o p. Vidku Podržaju, tradicionalnom svećeniku koji vodi apostolat za skupinu slovenskih vjernika u kapelici Gospe od Dobrog Uspjeha u mjestu Zaklanec nedaleko Ljubljane. Ovom prilikom želimo p. Vidka upitati o razlozima njegovog opredjeljenja za katoličku Tradiciju, kao i putu koji ga je vodio do njegovoga ostvarenja.

Poštovani p. Vidko, u Vašoj kratkoj biografiji čitamo da ste dvaput ulazili u svećeničku formaciju. Molimo Vas da nam ukratko opišete kako je ta formacija izgledala?

Doista sam bio dva puta u Bogosloviji u Ljubljani (1980.-1981.; i 1990.-1994. god.). U tom

vremenu nisam znao ništa, ili jako malo, o tome što se događa u Crkvi u svijetu. Jedino kada sam bio u JNA u Skoplju prije bogoslovije i kazao da idem za svećenika, morao sam redovito na raporte u kancelariju oficira, gdje su me ispitivali i htjeli preobratiti na svaki način. Htjeli su me moralno pokvariti i prijetili su mi strijeljanjem i drugim stvarima, a desetari su me jednom tukli i gnjavili, kako su već mogli. Na jednom takvom raportu kazali su mi da oni imaju svog čovjeka u Vatikanu i da im je taj čovjek otkrio da su papu Ivana Pavla I. ubili njegovi vlastiti ljudi. Ja nisam imao pojma o tome, ali sam naslutio da se u Crkvi događa nešto neobično.

U sjemeništu sam čitao pored redovnog studija još više mnoge tradicionalne knjige iz knjižnice i sa sensusom fidei - vjerskim osjećajem, osjetio da nešto nije u redu, ali nisam znao što i zašto. Sada znam što je bilo naopako u bogosloviji i na Teološkom fakultetu. Sjećam se kako nas je jednom profesor pitao zašto ne čitamo protestantske autore. Ja sam inače bio jako šutljiv, ali u tom trenu sam uzviknuo kao pogođen gromom: „Jer smo katolici!“. I svi u razredu su mi zapljeskali. Taj je profesor otvoreno učio nekatolički nauk o duši poslije smrti. Ja sam o tome pitao jednog drugog profesora, koji je potvrdio moje sumnje, ali tako da sam znao da on tu ne može ništa pomoći. Onaj prvi profesor nam je rekao da on ide na župe pa ljude uči taj njegov nauk i da su ljudi uzbuđeni i kažu kako Crkva to nije nikad tako učila, a on ih uvjerava u svoj nauk. Ja sam iz knjižnice donio na fakultet cijelu hrpu knjiga i rekao studentima neka si tu pročitaju pravi nauk Crkve koji je drukčiji od profesorovog.

Kako već možete sami ustanoviti, taj modernistički profesor slobodno je predavao svoje zablude i dalje i čak je postao nadbiskup, ali je na kraju zbog velikih afera morao dati ostavku i bio je smijenjen s nadbiskupske stolice. Slično je bilo i kod drugih profesora, s puno citiranja protestantskih teologa i protestantskih nauka. A bilo je tu i tamo iznimaka. Jedan profesor je uvijek klečeći molio prije i poslije predavanja. Bio je jako konzervativan i pravovjeran, ali su ga ostali smatrali zbog toga crnom ovcom.

Na Fakultetu i u bogosloviji bila je poznata poslovica da ima u Rimu puno vjere. Zašto? Jer ju svaki, koji ide tamo studirati, tamo i izgubi! Moj me je nadbiskup Alojzije Šuštar dva puta pitao želim li ići studirati za doktorat u Rim jer sam imao jako dobre ocjene, ali sam mu dva puta rekao: ne, jer sam imao neizmjerni otpor prema modernizmu. „Ne“ sam rekao i rektoru Slovenika u Rimu, koji me je pitao isto, jer smo bili iz istog sela. I hvala Bogu i Djevici Mariji da nisam išao doktorirati u Rim. Dobio bih doktorat, a izgubio bih vjeru i dušu. I Isus kaže: što čovjeku koristi ako cijeli svijet dobije, a izgubi svoju dušu - vječni život!

Kakva su bila iskustva u Vašim prvim svećeničkim godinama? Jeste li mogli primijetiti da su zablude koje se šire u teološkim ustanovama zahvatile i narod, i u kojoj mjeri?

Bio sam kapelan dvije godine i župnik 5 godina. Kao kapelan radio sam što mi je župnik naredio. Čuo sam da ima ljudi koji su protiv modernih stvari u Crkvi, ali nisam ni ja znao što je naopako i zašto. Drugu godinu imao sam lošu savjest zbog pričesti na ruke i stojeći. Bio sam uvjeren da to nije pravilno, ali nisam znao što da radim. Jedva sam uspio da su ministranti klečali za vrijeme posvećenja u crkvi u kojoj sam najčešće misio.

Ljudi su išli gotovo potpuno za župnikom. Kad sam sam postao župnik poslije dvije godine, našao sam iznad sakristije pričesne klupe i vratio ih u crkvu. Lutherov sam stol stavio u sakristiju, stavio moći i napravio tridentski oltar za zimske Mise i počeo misiti na glavnom

oltaru. Ljudima sam rekao jedne nedjelje da pričešćujem samo klečeći i na usta i svi su to uvažavali, a neki su me odmah tužili Nadbiskupiji u Ljubljani. Moj susjed koji je postao dekan rekao mi je

da u Nadbiskupiji znaju sve što radim i da su jako ljuti na mene.

Kad sam ga mijenjao jednom u njegovoj župi i rekao ljudima da pričešćujem samo na usta, svi su tako primali pričest, samo je gradonačelnikova žena došla s ispruženim rukama. Ja sam ustrajao na pričesti na usta, a ona mi zapovjednički kaže: „Na ruke!“. Glavom sam odmahnuo i rekao: „Na jezik!“. Onda se okrenula i otišla bez pričesti. Bila je to velika pobjeda jer je cijeli grad pričao o tome te je zasigurno i nadbiskup to saznao. Iz toga se vidi kako ljudi idu poslušno za modernističkim pastirima, a neki su jako revni u tome. Ali ako župnik vraća tradiciju, većina ju prihvati. Poslovica kaže: „Po svećeniku vjera gore, po svećeniku vjera dolje!“.

Providnost mi je dala u ruke registar svih članova Lionsa – slobodnozidarskog kluba u dekanatskom gradu, i među članovima Lions kluba našao sam svog dekana i jednog franjevca. Jedan je bio počasni član kluba, drugi čak član utemeljitelj. Kad se jednom kod dekana održavao mjesečni sastanak, taj smo sastanak imali u gostinjskoj sobi u sali za stolom iznad koga je bio veliki grb Lions kluba. Znam za tri moja bivša profesora i za barem dvojicu kolega iz bogoslovije - a bilo nas je samo deset - koji su se oženili.

Sestra Lucija kazala je da đavao želi udariti pastire da otpadnu jer ima malo vremena i zna da će pali pastiri odvući i svoje ovce u propast. To sam mogao sam vidjeti svojim očima. Većina ovaca ide za svojim pastirom - ili u Nebo ili u pakao.

Kakve su bile konkretne reakcije obližnjih svećenika i Vašeg biskupa? Je li bilo onih koji su odobravali Vaše tradicionalno usmjerenje i jeste li naišli na protivljenja?

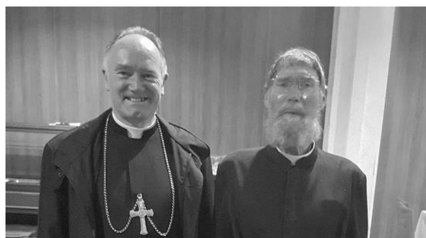
Jedan konzervativni laik izdavao je listić svaki mjesec, u kome je pisao o zabludama modernizma. Providnost mi je to dala u ruke i upoznali smo se. Jednom mi je dao u ruke knjige tradicionalnog svećenika, vlč. Paula Trincharda iz SAD-a. Izdavačkoj kući sam pisao pismo na njegovo ime, i on mi je odgovorio te me pozvao u Phoenix u Arizoni u Ameriku za 14 dana na tradicionalna predavanja u župu p.

Leblanca. Nikome nisam rekao kamo idem, ali sam uzeo sa sobom jednog tradicionalnog bogoslova - ali taj je morao nekome reći jer kad sam se vratio, moj me susjedni župnik, koji je poslije postao dekan, odmah pitao jesam li u Americi naučio misiti latinsku Misu i odmah dodao: „Ako budeš misio staru Misu, nadbiskup će te odmah suspendirati“. Ja sam mu uzvratio da imam pravo naučiti staru Misu, a da je neću misiti. Tada sam još bio uvjeren u laž da je stara Misa zabranjena.

Pater Leblanc, župnik tradicionalne župe u Phoenixu, telefonirao je biskupu Fellayu, poglavaru Svećeničkog bratstva sv. Pija X. i rekao mi da posjetim biskupa Fellaya kad se vratim u Europu. To sam napravio tajno u Econeu, tako da sam 5. prosinca letio iz Ljubljane u Zürich, iz Züricha u Ženevu, iz Ženeve vlakom do Martignija, a tu me navečer jedna časna sestra odvela do Econea. Oko pola noći razgovarao sam s biskupom Fellayom, koji mi je rekao da su neki svećenici bili suspendirani samo zato što su njihovi biskupi saznali da su razgovorali s njim. Rekao mi je da se povežem s p. Schmidbergerom koji je tada bio poglavar Bratstva u Austriji. U župu sam se vratio istim putem 6. prosinca, došao nekoliko minuta prije Mise zakazane za popodne, poslije Mise sam u odijelu sv. Nikole dijelio još naranče vjernicima pred crkvom i onda pao mrtav umoran u svoj krevet - ali nitko nije saznao za moje tajno putovanje. Posjetio sam p. Schmidbergera u Jaidhofu u Austriji i kasnije je održao predavanje u mojoj župi za nekoliko zainteresiranih ljudi koje je doveo onaj zainteresirani laik i koji su prihvaćali tradiciju.

Počeo sam nositi talar od jutra do večeri i prestao sam koncelebrirati, zbog čega su me moja braća dočekivala s glasnim „ooo“ na sastancima. Rekao sam tu i tamo kakvu riječ protiv ekumenizma u Asizu i o članstvu našeg dekana u masonskom Lions klubu, zbog čega je dekan odlučio ušutkati me. Naredio je jednom od dvojice starijih prelata u našem dekanatu da to učini. Jedan je prelat ustao na jednom od sastanaka i rekao: „Crkva je prije koncila zaista učila onako (kako sam ja tvrdio), ali sada poslije Koncila, ona uči drukčije“. A ja sam na to odgovorio da Crkva nije počela s II. vatikanskim saborom,

na što je prelat samo kimuno glavom, pogledao mene i dekana i sjeo, a dekan je pobjesnio. To je napravio još jednom na onom sastanku ispod Lionsovog grba u gostinjskoj sobi jer sam rekao da je II. vatikanski sabor kriv za svu zbrku i krizu u Crkvi. I tako sam postao persona non grata za svu moju braću, jer se nitko nije usudio da kaže ijednu riječ u moj prilog. Strah je jako oružje pakla, po nauku sv. Ignacija Lojolskog.

Onaj laik doveo je svoju skupinu konzervativnih katolika nekoliko puta u moju župu na cjelonoćno klanjanje pred Presvetim Sakramentom, a p. Schmidberger me pozvao da dođem u Bratstvo, ali ja se nisam mogao odlučiti i zamolio sam Majku Božju da mi da jedan znak, ako je to Božja i Njezina volja. Odmah sam dobio taj znak da sam ostao bez daha, pa sam je zamolio za još drugi znak, i taj sam dobio brzo i odlučio otići u Bratstvo.

Napisao sam pismo nadbiskupu Rodeu, citirao u njemu među ostalim kan. 1323, § 4 i 7 (isto što je citirao i nadbiskup Lefebvre), predao sve u župi mome dekanu i otišao preko Klagenfurta i Menzingena, gdje sam bio tjedan dana s biskupom Fellayom, u Bogosloviju Bratstva u Winonu u Americi. Nadbiskup Rode me pozvao da se vratim ili da ću ići pred crkveni sud. Dana 19. ožujka 2002. bio sam ekskomuniciran i suspendiran jer se nisam vratio i jer sam, kako piše u dekretu, postao član Bratstva, i da sam upao u te kazne onog trenutka kada sam postao član „raskloničkog i krivovjerničkog Svećeničkog bratstva sv. Pija X.“, kako piše pored ostalog u dekretu. Nikad nisam postao član Bratstva, nego djelujem u vezi s Bratstvom sv. Pija X., za koga je sam kardinal Hoyos izjavio da nije ni krivovjerničko ni raskolničko. Molim svaki dan za cijelu Crkvu i za svojeg bivšeg nadbiskupa - sada kardinala Rodea - i za svu svoju braću u Sloveniji i po svijetu da se vrate apostolskoj i crkvenoj Tradiciji i spase svoju dušu i duše vjernika, koji ih većinom slijepo slijede.

Jer 13. kanon 7. sjednice Tridentskog sabora kaže među ostalim da

nijedan pastir - znači ni papa – ne može promijeniti primljeni i potvrđeni obred sv. Mise, koju nazivamo tridentskom sv. Misom. To je dogmatski kanon s anatemom na kraju, što znači da je nezabludiv i nepromjenjiv s težinom dogme. Tradicionalni princip kaže: lex orandi - lex credendi - lex vivendi. Kakva ti je Misa i molitva, takva ti je vjera i kakva ti je vjera, takav ti je život. A kakav nam je život, takva nam je smrt i vječnost.

Isus kaže, da se drvo po plodovima poznaje. U SAD-u bankrotirala je već dvanaesta (nad)biskupija jer moraju davati milijarde novaca žrtvama „proljeća“ II. vatikanskog sabora. Svatko zdrave pameti i poštena srca može vidjeti - a naročito poslije listopadske sinode u Rimu - da se pred našim očima odvija ono što je Majka Božja kazala u La Salleteu. Nažalost, većina katolika slijepo ide u poslušnosti za modernizmom i u neposluhu prema dvijetisućljetnoj Tradiciji. I taj neposluh Tradiciji i posluh modernizmu je po riječima nadbiskupa Lefebvra najveća varka sotone. Preostaje nam samo da se molimo, žrtvujemo i naviještamo ISTINU, jer je to prva zadaća svakog svećenika i katolika. A svatko si svoj sud piše sam na ovom svijetu za svu vječnost!

Možete li nam ukratko predstaviti kakvo je danas stanje s obzirom na tradicionalnu Misu – primjećuje li se porast zanimanja u Sloveniji? Ima li svećenika koji žele naučiti služiti Misu svih vjekova i smatrate li da ovo pogoršanje krize koje doživljavamo u aktualnom pontifikatu ima utjecaja, tj. da pomaže ljudima da uvide stvarno stanje?

Kad sam ja počeo u Sloveniji prije više od 15 godina dijeliti pričest samo na jezik i klečeći te misiti na glavnom oltaru umjesto na Lutherovom stolu, to je bilo nešto neshvatljivo za moju braću i one u Nadbiskupiji. Tada još nije bilo motuproprija pape Benedikta XVI. i nije ukinuto izopćenje biskupima Svećeničkog bratstva sv. Pija X. Taj Papa je sam počeo pričešćivati klečeći i na jezik. Stavio sam tri slike nadbiskupa Lefebvra u župni dvor i dao napraviti sličice nadbiskupa Lefebvrea s molitvom za njegovu beatifikaciju, i to je bila prava bomba za mog nadbiskupa i cijeli dekanat.

Kad sam se vratio iz Amerike i Austrije poslije dvije godine u Sloveniju, po ustaljenoj praksi je nadbiskup za 14 dana odredio jednog mladog svećenika da služi u Ljubljani indultnu Misu da bi mi oteo moje vjernike. Ja tu indultnu Misu nazivam „kompromisna Misa“ jer udružuje stari obred s novom modernističkom vjerom. U početku je bilo zanimanja za tu kompromisnu Misu u Ljubljani, ali je taj mladi svećenik bio ubijen nakon nekoliko godina u SAD-u. Netko mi je telefonirao da mogu biti ubijen i ja, ali još sam živ. Samo je župnik u gradu gdje sam živio rekao svojim vjernicima da će svatko tko bude išao na tu Misu, biti od njega odmah izopćen - i nijedan se nije usudio doći. Isto je i u ovom kraju. Ljudima lažu o Bratstvu i o meni što god im padne na pamet, samo da bi ljude prestrašili i da ne bi došli u kontakt s tradicionalnom Misom i vjerom. Poslije motuproprija su počeli s internetskom stranicom i kompromisnom Misom u Mariboru i malo kasnije ponovo u Ljubljani, kamo dolazi jedan svećenik svakih nekoliko tjedana misiti iz Italije. Čuo sam za svećenike koji žele naučiti i uče staru Misu ali samo za kompromisno kršćanstvo jer jako se

boje biti u kontaktu s Bratstvom ili sa mnom, da ne budu „ekskomunicirani i suspendirani“. To je pod pontifikatom pape Franje još više očito, što je posve razumljivo.

Nažalost, nema hrabrosti kod ljudi. Većina ide linijom manjeg otpora. Molim svaki dan za sve svećenike i katolike u Sloveniji - pa i u cijelom svijetu, da prihvate Tradiciju - Misu i vjeru bez kompromisa, da spase svoje duše. Jer tradicionalna latinska Misa je misa svih papa i svetaca do 1969. god.

Kakva su Vaša predviđanja s obzirom na bližu budućnost Crkve? Možemo s pravom ustvrditi da je onaj optimizam karakterističan za pontifikat pape Benedikta, da će se stvari dalje razvijati u smjeru povoljnom za Tradiciju, kod mnogih katolika splasnuo!

Ja mislim da će Tradicija cvasti i pod papom Franjom usprkos papi Franji, jer kako je rekao nadbiskup Lefebvre, „Crkva je Tradicija“, a Crkva će opstati do kraja svijeta. Možda je optimizam za vraćanjem Tradicije splasnuo, ali katolički princip kaže: „što je tamnija noć, tim više moraju zvijezde sjati!“. Zbog toga sam uvjeren, a i činjenice tako kažu, da će Svećeničko bratstvo sv. Pija X. sa svim svojim prijateljima Tradicije još više cvjetati u budućnosti, jer naš Gospodin Isus Krist s Majkom Božjom Marijom može blagoslivljati samo Tradiciju, a ne nešto što joj je dijametralno suprotno, kao što je to modernizam.

Koji je onda točno put, i koja sredstva trebamo primijeniti, imajući u vidu svećenike kao i vjernike, da bi se cijela Crkva povratila na katolički nauk i liturgiju svih vjekova?

Trebamo se samo pridržavati pravila sv. Vinka Lerinskoga, koji kaže da u općoj krizi Crkve treba uz svaku cijenu prianjati uz Tradiciju jer ona ne može nikako biti u zabludi. Isus je došao na svijet da navijesti Istinu, da uništi kraljevstvo sotone i otvori ljudima Nebo svojom molitvom, trpljenjem i žrtvom na križu. Ja mislim da je to jedini put da se modernisti u Crkvi povrate na katolički nauk i liturgiju svih vremena, koja je liturgija otaca i majki našega naroda i svih katoličkih naroda svijeta; znači putem Istine i Križa - žrtve i molitve. Samo u križu i po križu doći će spas svijetu, a to znači po našim molitvama i žrtvama uz Božju i Marijinu pomoć.

I zato se Bogu i Djevici Mariji zahvaljujem što je Hrvatska dobila p. Marka Tilošanca, prvog člana Svećeničkog bratsva sv. Pija X., koji će voditi tu duhovnu bitku za povratak dragog mi hrvatskog naroda tradicionalnoj Misi, vjeri, nauku i moralu. A taj povratak dvotisućljetnoj Tradiciji Katoličke Crkve je uvjet da hrvatski narod ponovno duhovno oživi, da bude prirodno zdrav i jak, kako je to bio u svojoj slavnoj katoličkoj prošlosti. Zbog toga molim svaki dan da i moja Slovenija dobije što prije kojeg člana Bratstva da mi pomogne na tom putu Križa u borbi za povratak Slovenije katoličkoj i apostolskoj Tradiciji - i preporučam se molitvi čitatelja! Hvala!

Četvrta fatimska tajna

Benjamin Aepli

Objavom Treće fatimske tajne Fatimske objave su po želji Vatikana trebale pripadati prošlosti. No posljednjih se godina moglo jasno dokazati što su mnogi kritični glasovi već duže tvrdili: postoji još jedna tajna koja dosada nije objavljena – „Četvrta“ fatimska tajna.

Službena Treća fatimska tajna

U lipnju 2000. godine Kongregacija za nauk vjere pod vodstvom kardinala Ratzingera objavila je Treću fatimsku tajnu. U viđenju se najprije opisuje anđeo koji poziva: „Pokora, pokora, pokora“. Dalje se opisuje kako se jedan biskup odjeven u bijelo, kojega vidioci drže papom, skupa s klerom uspinje na planinu i korača razorenim gradom punim leševa. Na brdu je pogubljen u podnožju križa skupa s biskupima, redovnicima i vjernicima.

U tumačenju tajne kardinal je Ratztinger napisao: „U viđenju možemo prepoznati proteklo stoljeće kao stoljeće mučenika, kao stoljeće patnji i progonā Crkve, kao stoljeće svjetskih ratova…Ako se predstavljaju pojedinačni događaji, oni sada pripadaju prošlosti.“ Kao papa je pak 13. svibnja 2010. pred

više od pola milijuna hodočasnika rekao: „Zavaravaju se oni koji misle da je završena proročka misija Fatime“. Barem nakon ove izjave čovjek počinje sumnjati.

Druga omotnica

Već kod objave Treće tajne mnogi su istraživači Fatime na temelju dosadašnjih spoznaja posvjedočili da tajna nije cjelovita. No ovi se glasovi općenito nisu ozbiljno uzimali. Antonio Socci, poznati talijanski novinar, uzeo je sebi za zadatak u jednoj knjizi dokazati da je tajna cjelovito objavljena. „Fatimiste“ je trebalo konačno ušutkati. Tako je otpočeo svoje temeljito istraživanje – i uskoro je bio uvjeren u suprotno. Time je od kritičara postao najprominentnijim zastupnikom teze o postojanju još jedne tajne i o tome je napisao knjigu koja je u Vatikanu mnogima stvorila probleme, a nikada nije opovrgnuta. Ukratko, Socci je mogao dokazati da Treća tajna sadrži dva dijela koja su od početka čuvana u različitim omotnicama. Jedna omotnica, sada poznati dio, koja opisuje viđenje uvijek je čuvana u arhivu Vatikanskog državnog tajništva. Druga omotnica sadrži kao i kod prve i druge tajne riječi Gospe Fatimske. Ona je kod svakog viđenja također govorila djeci.

Marijina poruka u ovoj Trećoj tajni tako je eksplozivna da su pape od Pija XII. ovu omotnicu čuvali u posebnoj kutiji u pisaćem stolu papinske spavaće sobe gdje se ona otada očito nalazi.

U ime svih dokaza navest ćemo ovdje svjedočanstvo umirovljenog nadbiskupa Lorisa Capoville. Capovilla je bio osobni tajnik Ivana XXIII. Bio je nazočan kada je jedna omotnica iz Papine sobe prvi put otvorena 1959. godine i kada je Papa pročitao tajnu. I on sam ju je tada pročitao. Dr. Solideo Paolini koji se već godinama bavio Fatimom, stupio je 2006. godine s Capovillom u kontakt. Nakon više razgovora Nadbiskup je na pitanje je li Treća tajna pohranjena u dvjema različitim omotnicama, dao sljedeći visoko eksplozivan odgovor: „Točno tako.“ Više nije mogao ili smio o tome reći, ali to je također bilo dostatno.

Fotografija koju je snimio Robert Serrou, a koju je objavio Paris-Match, pokazuje drvenu škrinju u papinskim odajama u kojoj se čuvala Treća tajna.

To kažu svjedoci

Ne poznajemo doslovan tekst Tajne – inače to onda ne bi bila više tajna – no ipak iz izjava malobrojnih osoba koje su pročitale Tajnu mogu se izvući neke spoznaje. Druga tajna završava riječima: „U Portugalu će se sačuvati dogma vjere itd.“ Dakle, očito je da ovdje Majka Božja nastavlja govoriti i to – na što sve upućuje – o otpadništvu od vjere i krizi u Crkvi.

Sestra Lucija rekla je 1957. ocu Fuentesu: „Oče, đavao se upravo sprema zametnuti odlučujuću bitku protiv Blažene Djevice. A đavao zna što ponajvećma vrijeđa Boga i što će mu u kratko vrijeme pribaviti najveći broj duša. Tako đavao sve čini da zavlada dušama Bogu posvećenima jer zna da će na ovaj način duše vjernika, ostavljene bez vodstva, lakše pasti u njegove ruke.“

Pio XII. doduše nije čitao tajnu, ali je sa sestrom Lucijom razgovarao o njoj. Još kao kardinal državni tajnik dao je sljedeću začuđujuću izjavu: „Zabrinut sam porukom Presvete Djevice Luciji iz Fatime.

Ova Marijina upornost s obzirom na pogibelji koje prijete Crkvi božansko je upozorenje protiv samoubojstva mijenjanja vjere, u njezinoj liturgiji, njezinoj teologiji i njezinoj duši…Doći će dan kad će civilizirani svijet zanijekati svoga Boga, kada će Crkva sumnjati kako je Petar sumnjao. Bit će u napasti vjerovati da će čovjek postao Bog. U našim crkvama kršćani će uzalud tražiti crvenu svjetiljku gdje ih Bog očekuje. Kao Marija Magdalena, plačući pred praznim grobom, pitat će: „Kamo su ga odveli?“

Kardinal Ciappi, papinski teolog od Ivana XXIII. i trojice papa koji su uslijedili, to je ovako izrekao: „U Trećoj tajni između ostaloga pretkazuje se da će veliko otpadništvo od vjere u Crkvi početi s vrha.“

Ivan Pavao II. rekao je s u vezi s Fatimom: „Može li Majka koja cijelom snagom svoje ljubavi želi spas sviju ostati mirna kada vidi podriven stvarni temelj spasenja svoje djece? – Ne, ona to ne može.“

Isti je papa 13. svibnja 2000. godine rekao u propovijedi prigodom proglašenja blaženima vidjelaca Jacinte i Franje u vezi s Trećom tajnom:

„Fatimska poruka poziv je na obraćenje, opomene čovječanstvu da ne ulazi u kontakt sa 'zmajem' koji svojim repom povlači 'trećinu zvijezda nebeskih' i 'obori ih na zemlju' (Otk 12,4)“. U ovoj slici iz Otkrivenja egzegeti su vidjeli pastire koji vjernicima trebaju pokazivati put u nebo.

Postoje također stvari koje upućuju na nadnaravnu materijalnu kaznu koja se pretkazuje u Trećoj tajni. Tako je Ivan Pavao II. rekao tijekom svog posjeta u Fuldi 1980. godine o Trećoj tajni: *„Osim toga trebalo bi svakom kršćaninu biti dovoljno ako zna sljedeće: ako stoji napisano da će oceani preplaviti cijele kontinente, da će ljudi u jednom trenutku izginuti, i to milijuni ljudi, onda zbilja ne bismo više trebali čeznuti za objavom ove tajne.“*

U ukazanju u Akiti (Japan) koje je Crkva priznala, Majka Božja je rekla 13. listopada 1973. vidjelici sestri Agnezi: *„Ako se ljudi ne pokaju i ne poprave, Nebeski će*

Otac poslati strašnu kaznu na čitavo čovječanstvo. Bit će to kazna gora od potopa, kakva još nikada dosada nije viđena. Vatra će pasti s neba i izbrisati veliki dio roda ljudskoga, dobre i zle, pri čemu neće biti pošteđeni ni svećenici ni vjernici.“ Kakve to veze ima s Fatimom? – Nekadašnji kardinal Ratzinger potvrdio je da Akita i Fatima u bitnome imaju istu poruku. Tomu odgovaraju riječi sestre Lucije koja je u vezi s Trećom tajnom povjerila ocu Fuentesu: *„Ali, vjerujte mi, Oče, Bog će kazniti svijet i učinit će to na strašan način.“*

Milost zdrave reakcije

Zdrava reakcija na ova nebeska proroštva koja nadilaze našu ljudsku moć predočivanja jest milost. Postoji opasnost da se na jednoj ili drugoj strani upadne u ekstrem. Panika, paralizirajuća obeshrabrenost na jednoj strani: jedan čisto horizontalni, ljudski pogled u ovu tešku budućnost koji zaboravlja da je Bog i u ovim vremenima svemogući svedržitelj ovoga svijeta koji nas ljubi i da smo mi potpuno u njegovoj ruci. – Zaborav, potiskivanje, ravnodušje na drugoj strani: u užurbanom svijetu punom rastresenosti i uživalaštva i u brigama svakodnevice velika je opasnost da opomene i proroštva Majke Božje odjekuju u prazno bez ikakva ploda. Sestra Lucija to ovako objašnjava: „Đavao čini sve što je u njegovoj moći da nas rastresa i udaljuje od molitve.“

Uzmimo k srcu riječi naše Gospe! Pri tome ne mislimo samo na sebe, nego i na bezbrojne duše koje su na putu u pakao i koje će kod iznenadnog kaznenog suda nepripravljeni stajati pred svojim sudcem. Činimo što je god u našoj moći i sjedinimo se pri tome s Marijom koja s nama pati. Pri tome nikada ne zaboravimo da je Immaculata obećala da će nam sveudilj pomagati – a mi, ako se borimo pod njezinim snijegom, sudjelovat ćemo također i u njezinoj pobjedi. Čini se dan sveti apostol Pavao posebice nama upravlja sljedeće riječi: „Iskupljujte vrijeme jer dani su zli“ (Ef 5,16)! Mislimo i na to da će Fatimska poruka imati dobar ishod jer nakon ovih čišćenja „bit će darovano razdoblje mira“. Nikada dakle ne gubimo svoju nadnaravnu nadu!

Blagdan sv. Ladislava - obveze državnih vladara

p. Marko Tilošanec – propovijed održana u Zagrebu, 2. srpnja 2017.

Danas slavimo sv. Ladislava, kralja i ispovjednika, glavnog zaštitnika Zagrebačke nadbiskupije. To je sv. Ladislav zaslužio biti zato što je osnovao Zagrebačku biskupiju. O njegovom životu ne znamo toliko opširno kao o svecima novijeg doba, no ono prvo i najvažnije što trebamo istaknuti jest da se on kao vladar brinuo za očuvanje, utvrđivanje, širenje vjere i kršćanog morala u zemljama kojima je upravljao. Kršćansko društvo je pojam koji je u sebi vrlo bremenit. Kršćanska civilizacija – to znači jedan cjelokupni društveni poredak, na svim razinama društva, koji živi prema kršćanskim načelima. Od same osnovne jedinice – obitelji, preko društvenih ustanova, škola, sveučilišta, do upravljačkih struktura – sabora, vladara, pravnog poretka, sve treba biti prožeto kršćanskim duhom. To je nešto što je samorazumljivo – ako razmišljamo kršćanski, ako uzimamo k srcu ono temeljno načelo, da Krist

treba biti sve u svemu, tada nikakva druga vizija ovoga svijeta ne može uopće doći u obzir. Krist je kralj, on je glava svemu stvorenomu. Zato se sve treba njemu suobličiti, svaki segment privatnog i društvenog života – on treba biti sve u svemu, on mora biti glava i temelj svemu.

Gospodin je nakon svojeg uskrsnuća dao nalog svojim apostolima: idite po svem svijetu, učinite sve narode mojim učenicima. Dao je svojim učenicima zadaću da učine njegovim ne samo pojedinačne ljudske duše, nego cijele narode, sve ono ljudsko što postoji na ovome svijetu, svaki oblik društvenog života. Apostoli su krenuli, ljudski gledano, od male skupine entuzijasta za Kristov nauk, ali nadahnuti i vođeni Duhom Svetim uspjeli su proširiti taj oganj vjere po cijelome svijetu. Svjedočanstvo života, kao i krvi nebrojenih kršćana, proizveo je snagom Božje milosti obraćenje brojnih duša, ne samo pojedinaca, nego upravo naroda. Nakon stoljeća progona, dogodilo se jedno veliko čudo da je kršćanstvo priznato ne samo kao slobodna, nego i kao službena religija u Rimskome Carstvu, i potom po gotovo cijelome tadašnjem poznatom svijetu. Krst su primili vladari naroda, a po njima i njihovi podanici i cijeli puk. To je bio put evangelizacije – obratiti one koji imaju moć privesti u Kristovu Crkvu druge, koji imaju utjecaja na ljudske duše, na mnoštvo. I tako je u 4. st. stvoreno kršćansko društvo, poredak, civilizacija, koja je trajala, mogli bismo reći, oko tisućljeće i pol. Javljala su se svako malo krivovjerja po kojima je đavao želio taj poredak potkopati, ali načela kako treba biti uređeno ljudsko društvo su za svakog istinskog kršćanina bila jasna.

Sastavni i neodvojivi dio kršćanskog poretka bili su vladari, kraljevi, koji su svojom vlašću brinuli za dobro svoga naroda. Sv. Ladislav je jedan od njih. On je utemeljitelj Zagrebačke biskupije. Iako nije iz hrvatske narodne loze, brinuo je ne samo za vremenito, nego prije svega za duhovno dobro povjerenog mu naroda, gdje je bitno prvenstveno ono da smo kršćani, da smo Kristovi učenici, koji zajedno putuju, bore se na

ovoj zemlji da bi došli u nebesku domovinu. Zato je zadaća vladara i svakog javnog službenika kojemu je povjereno voditi narod da to čine promičući sve ono što vodi ostvarenju te svrhe, a sprečavajući ono što vodi krivim putem. Da bismo postigli vječni život, trebamo čuvati Božje zapovijedi. Trebamo čuvati vjeru i živjeti čestito, tako da Božju milost koju primamo kao nezasluženi Božji dar, mognemo očuvati za vječnost. A krivim putem, putem propasti, možemo krenuti ako se odvratimo od Božjih zapovijedi, ako se odmetnemo od vjere i stanemo živjeti nečisto, nemoralno. Državni vladari zato trebaju tako urediti društveni poredak da on vodi i potiče prema spasenju, a sprečava i kažnjava svaki grijeh i nemoral koji vode prema propasti. To znači da država svoje zakone mora urediti tako da oni priznavaju i štite katoličku vjeru. Država ne može na bilo koji način poticati krive religije jer one vode prema propasti. Ona mora ispovijedati da je katolička vjera prava i zato službena – tu joj čast država mora dati poticanjem katoličkog bogoštovlja, svetkovanja blagdana, katoličkog vjeronauka; a s druge strane ne smije potpomagati ni materijalno ni moralno druge religije, i dapače treba ograničavati njihovu promidžbu jer one ne vode prema spasenju. Kao drugo, državni zakoni moraju štititi javni i privatni moral. To znači da država ne smije dopuštati one stvari koje su protivne kršćanskom moralu. Država nikako ne smije dopuštati pobačaj koji je ubojstvo, ne smije dopuštati one metode koje su protivne svrhama braka, kao što su kontracepcija, umjetna oplodnja, sterilizacija, ne smije dopuštati poligamiju ili izjednačavati brak s protunaravnim sklonostima. Protiv svega toga država se treba najodlučnije boriti. Ona treba imati čvrsti autoritet koji neće dopuštati da se šire laži i zablude kojima se potkopava nacionalni, društveni, kulturni, moralni identitet naroda.

To je ideal kršćanskog poretka kojemu treba težiti uvijek i svugdje, neovisno o tome što se možda nekada ili danas čini da je on teško ostvariv. Vidimo u kakvom vremenu i prilikama živimo. Nedavno smo obilježili dan hrvatske državnosti. Hrvatski je narod nakon više stoljeća ponovno stekao svoju državu, no

pitanje je kakva je ta država. Je li ona kršćanska ili je utemeljena na nekim drugim načelima? Sasvim je jasno iz ustava i zakona da ova sadašnja država nije kršćanska jer ona ne ostvaruje gotovo ništa od svega navedenoga. To je država utemeljena na načelima francuske revolucije, koja je označila upravo prekid s razdobljem kršćanskog društva. Tzv. prosvjetiteljstvo i njegov izdanak – francuska revolucija, odbacuju načelo da Kristov zakon treba biti vrhovno mjerilo države i društva. Naprotiv, društvo treba po njima osloboditi od tih načela, ono treba biti sekularno, što znači indiferentističko, u kojemu će svaka religija imati ista prava, u kojemu će za grijeh i bezakonje biti omogućena ista prava kao za kršćanski moral. Hrvatska država favorizira sve religije, dapače u njoj ima duboke korijene i bezbožna ideologija komunizma, slobodno se širi svaka vrsta bogohulstva i izrugivanja katoličke vjere, naša država dopušta i pobačaj i sve vrste nemorala. Živimo u jednoj dekadentnoj civilizaciji koja se svakim danom sve više udaljava od Boga. Upravo prije nekoliko dana je u Njemačkoj, koja je nekoć bila kolijevka i utvrda kršćanstva, izglasan zakon kojime se s naravnim, kršćanskim brakom izjednačavaju tzv. homoseksualni brakovi. To je samo dno dekadencije koje vodi današnju Europu u propast. Zato trebamo jake, odlučne, kršćanske vođe, državnike koji će izgraditi katoličku Hrvatsku. Jer uzalud nam država koja vodi propasti. Trebamo društvo uređeno na katoličkim načelima u kojima se neće moći birati između dobra i zla. Mi možemo i smijemo birati samo dobro. Molimo zato Gospodina da podigne u našem narodu ponovno vođe koji će upravljati tijekom ovoga svijeta – kao što govori zborna molitva današnje IV. Nedjelje nakon Duhova, koje se spominjemo – u miru i da bi Crkva mogla služiti svome Gospodinu u miru; a istinsku pravdu i mir možemo pronaći samo u Kristu, kralju svega svijeta, kojemu neka je svaka čast i hvala. Amen.

Obred prve pričesti (Rijeka, 29. travnja 2017.)

p. Marko Tilošanec – propovijed održana tijekom obreda

Dragi vjernici, imamo veliku milost što možemo proslaviti još jedan veliki trenutak za naš apostolat u Hrvatskoj i ovdje u Rijeci. Po prvi puta smo u mogućnosti održati javnu svečanost podjele prve svete pričesti. Naš je redoviti apostolat započeo prošle jeseni i vjerujem da nije nimalo patetično ako neprestano napominjemo koje smo sve obrede – po Božjoj milosti, mogli otada upriličiti, po prvi puta nakon koncilske revolucije i uvođenja novog obreda krajem 60-ih godina. Jer činjenica je da se više od 4 desetljeća u Hrvatskoj nije javno služio tradicionalni rimski obred koji je potisnut novim obredom Mise te nije bilo ni pastoralnog djelovanja na temelju tradicionalnog obreda. I zato možemo s pravom i trebamo zahvaliti dragome Bogu na svim milostima koje od njega primamo, a koje se očituju u svim pojedinim obredima i svečanostima koje se kod nas obnavljaju nakon dugih pola stoljeća. A to nisu samo trenuci za uspomene, nego doista značajni, pa i povijesni koraci za obnovu katoličke vjere u našem hrvatskom narodu – koja se ne

može ostvariti drukčije, nego putem Tradicije. U to smo čvrsto uvjereni – da tradicionalni obred nije samo pitanje estetike, kulturnog obilježja ili nečega samo izvanjskoga, nego doista vjere koja jedina može dovesti spasenju.

Prošlo je nešto više od godinu dana otkada smo mogli upriličiti prvu tradicionalnu Misu u ovome gradu od početka pokoncilske revolucije. Bilo je to upravo u mjesecu travnju prošle godine. Prije godinu i pola Hrvatsku je pohodio mons. Fellay koji je kao biskup služio prvu svečanu Misu. Nedavno smo mogli po prvi puta služiti obred vazmenog bdijenja u Splitu. Po prvi puta smo služili Misu i pokrenuli apostolat Tradicije i u istočnom dijelu Hrvatske, u Slavonskom Brodu. Imali smo dosad već 2 krštenja, a sada smo po prvi puta u mogućnosti održati i prvu pričest.

Upravo si ti, draga Lucija, dobila tu milost da možeš biti u središtu tog velikog događaja. Nema nas ovdje puno, i ne možemo, nažalost, održati ovu svečanost u crkvi. Bilo bi ti, vjerujem, drago da možeš imati prvu pričest sa svojim vršnjacima. No vjerujem da istovremeno razumiješ zašto to činimo ovdje u dvorani. Razlog je taj što ona Misa koja se služi po našim crkvama nije dostojna Boga. Ondje se događaju stvari koje nisu Bogu ugodne. Ondje svećenik nije okrenut prema oltaru koji označuje samog Boga, nego prema narodu. A ti znaš, učila si, da se sveta Misa ne prikazuje ljudima, nego samome Gospodinu Bogu. Tu se Isus žrtvuje svom nebeskom Ocu pod prilikama kruha i vina i zato svećenik treba biti okrenut prema oltaru, a ne narodu. Ondje se, zatim, pričest prima stojeći, pa i na ruku. Također si učila, i vjeruješ, da u svetoj Euharistiji primamo živoga Boga, samoga našega Gospodina Isusa Krista. On je prisutan u Euharistiji pod svakom, i najmanjom česticom i zato mu moramo iskazati dužnu čast i klanjanje. Moramo mu se pokloniti, primiti ga klečeći, a ne stojeći – a kamoli na ruku, jer to nije običan kruh, nego sam živi Isus, svojim Tijelom i Krvlju, dušom i božanstvom. U našim crkvama se zatim događaju razne nedostojne stvari poput igrokaza, predstava; postavljaju se laici umjesto svećenika da čitaju, pa čak i dijele pričest itd. Sve su to stvari koje su Boga nedostojne i nisu mu

ugodne. A mi znamo da je naš cilj ovdje na zemlji Boga ljubiti i Bogu služiti da bismo tako došli u nebo. A ne možemo mu služiti, ako ćemo činiti ono što njemu nije ugodno i što ga vrijeđa i obeščašćuje, nego moramo činiti samo ono, što je njemu na čast i slavu. To je upravo ovaj, tradicionalni obred, u kojemu je sve usmjereno na Božju slavu.

Na sv. Misi moramo biti sabrani i gajiti duh molitve, a to možemo samo u miru i tišini. Prema tome nas vodi tradicionalna latinska Misa kojoj smo privrženi. U njezinom obredu ima puno mjesta za tišinu i sabranost, za razliku od novoga obreda koji je prepun neprestanog usiljenog govora i ljudskog aktivizma. Toj mističnoj atmosferi pripada i latinski jezik na kojemu se služi Misa. To nije samo obični događaj, razgovor ili obična molitva, nego neizmjerno više – sv. Misa je najuzvišenije bogoštovlje koje zato ima poseban, uzvišeni kultni jezik. To je način kako se sama Crkva obraća svome Gospodinu; to nije čin svećenika kao čovjeka ili bilo koje druge osobe, nego same Crkve, samog Krista koji preko svećenika prikazuje samog sebe nebeskom Ocu. Neki se dijelovi Mise govore tiho, kada ima mogućnosti, pjeva se gregorijanski koral – kao što to danas imamo prilike doživjeti, i sve je to izraz ljepote i uzvišenosti ovoga obreda koji uzdiže naše duše Bogu. To je značenje molitve – da uzdignemo naše duše Bogu, a sv. Misa je najuzvišenija od svih molitava u koju se trebamo uključiti

osobno, svim srcem. Prva pričest je velika svečanost i zato smo ovdje sve uredili da bude tako svečano jer ovo nije samo obična prigoda kao svake nedjelje, nego posebni događaj. Ti ćeš, draga Lucija, po prvi puta primiti našeg Spasitelja, euharistijskog Isusa u svoje srce i dušu. Ti si to živo željela i vjerujem da se veoma raduješ. I treba se radovati jer ovo je doista najveći događaj u životu jednog kršćanina.

Ništa drugo ne možemo usporediti s time da primimo stvarno, u svetoj Pričesti, našega Gospodina Isusa, Njegovo Tijelo i Krv. Ti ćeš u životu doživjeti i primit ćeš neka velika priznanja i časti. Završit ćeš školu i dobiti svjedodžbu. Možda ćeš postići neki veliki uspjeh u poslu kojim ćeš se baviti. No sve to, koliko god čovjeku bilo vrijedno i značilo, ne može se nikako usporediti s onim trenutkom kada primamo samog našeg Gospodina Isusa. Netko može postati svjetski prvak u nekom sportu – nogometu, rukometu, tenisu, može postati predsjednik države, no opet, sve je to ništa u usporedbi da mi nosimo u srcu živoga Isusa. Jer sve što možemo postići na ovoj zemlji je prolazno, a Isus je naš Gospodin i Bog. I ništa se ne može usporediti s time da primamo u naše srce živoga Boga – Isusa koji stoluje na nebesima, koji vlada ovim svijetom, koji će doći suditi žive i mrtve. I zato budi danas uistinu radosna i zahvalna. Zahvalna Isusu što ti je dao tu milost da ga možeš primiti. Jer na ovome svijetu ima puno onih koji ne znaju za Krista, koji su daleko od kršćanske vjere. Ima i onih koji ga mogu primiti, ali ne čine to sa zahvalnošću, nego ostaju mlaki i ravnodušni. A ti budi uistinu zahvalna, ne samo danas, nego i svaki puta kada ćeš moći Isusa primiti u svetoj pričesti. Jer svaki susret s njime, svaki puta kada primamo Njegovo Tijelo i Krv, je jednako važan kao i onaj prvi. Isus je uvijek isti, a mi ga trebamo uvijek dostojno primiti, s velikom pobožnošću i ljubavlju. Samo tako će nas on moći ojačati u vjeri, dati nam milosti koje su nam potrebne za naš kršćanski život, voditi nas prema svetosti. Svaki puta se prije svete Mise pripremi za svetu Pričest. Izmoli molitve koje nalaziš u molitveniku, prikaži Isusu svoje nakane za koje trebaš moliti – za samu sebe, svoje roditelje, braću i sestre. Jer svaki trenutak proveden s Isusom je kao vječnost. Tu vrijeme

staje i trebamo se radovati svakom trenutku koji možemo provesti s Isusom u molitvi. Također nakon svete Pričesti, zahvali Isusu što si ga mogla primiti u svoje srce. To je najveća čast i milost koju smo ovdje na zemlji mogli primiti i trebamo na njoj biti Gospodinu uvijek zahvalni.

Isusu smo zahvalni što ga možemo primiti i njemu se klanjamo. Zato ga primamo na koljenima, priznajući njegovu božansku čast i moć. Ono što primamo u svetoj Pričesti nije običan kruh, nego sāmo Tijelo i Krv našeg uskrslog Gospodina. Pobudi zato u sebi često tu vjeru, da je u ovoj maloj hostiji, kada svećenik izgovori riječi posvećenja, prisutan sam živi Isus. Da to više nije običan kruh, nego je tu uistinu Tijelo i Krv, duša i božanstvo samog Isusa Krista. Njemu se klanjaju svi sveci i anđeli, pred njegovom moći dršću nebo i zemlja, pa smo mu se zato dužni i mi cijelim svojim bićem pokloniti. Pred euharistijskim Isusom, koji je naš Gospodin i Bog, trebamo osjećati veliko strahopoštovanje. Trebamo mu pristupati uvijek čista i ponizna srca. Ti si, draga Lucija, primila po prvi puta u sakramentu svete ispovijedi oproštenje grijeha. Tvoja je duša sada čista i spremna si primiti euharistijskog Isusa. Vodi brigu da takva trajno ostane, da uvijek budeš spremna primiti Isusa u sv. Euharistiji, da grijehom nikad ne izgubiš tu milost koju ti je Isus podario. Jer u svijetu, u našoj okolini, susrećemo velike opasnosti za našu dušu. Vidimo kako u modernoj Crkvi mnogi koji prime sakrament svete Pričesti i Potvrde više ne dolaze u crkvu, da praktički odbacuju te darove. Oni više ne mare za Boga i žive u grijehu, ne brinu se uopće za svoje vječno spasenje. Ovaj svijet je preplavljen grijehom te loše primjere i sablazni susrećemo na svakome koraku. U školi, u društvu, u našoj okolini –

upravo na tim mjestima djeca i mladi upadnu u grijeh, izgube svoju čistoću i udalje se od vjere. Zato se pazi lošeg društva! Ne daj se zavesti lošim primjerom koji možeš susresti u svojoj okolini! Uvijek se sjeti ovih obećanja koje ćeš sada izreći u obnovi krsnih zavjeta – da ćeš se čuvati svakoga grijeha i služiti Bogu svim srcem. Sjeti se svaki dan koliku ti je ljubav Isus iskazao te mu uzvrati i ti tu ljubav svojim čestitim životom. Prenosi tu ljubav koju će ti Isus darovati u sakramentu Euharistije drugima. Uvijek se s ljubavlju odnosi prema svojoj braći i sestrama, bližnjima, budi u svemu poslušna svojim roditeljima. Tako će se Isus moći još više proslaviti u tebi i ti ćeš postati živi Kristov lik.

Sv. Pio X., naš zaštitnik, omogućio je djeci da u ranoj dobi prime prvu svetu Pričest – bilo je to prije otpilike 100 godina. Prije toga se nije moglo tako rano pristupiti svetoj Pričesti, nego tek kasnije. Ovaj papa dobio je po jednom proročanstvu naziv ,,bukteći oganj“. On je razmišljao što Bog od njega traži da učini za dobro Crkve i jednom kada je molio pred svetohraništem, zagledao se u vječno svjetlo koje je gorjelo. Shvatio je da to taj oganj za koji Bog želi da se raspiri, tako da euharistijski Isus živi u što više kršćanskih duša. To je on i učinio tako što je dopustio da i djeca u ranoj dobi mogu pristupiti svetoj Pričesti. Svatko od nas tko primi Isusa u svetoj Pričesti nosi u sebi to svjetlo. I ti ćeš, draga Lucija, to postati. U tebi će se nastaniti Isus, postat ćeš jedno malo svetohranište koje će u sebi nositi Isusa u ovome svijetu. Budi toga uvijek svjesna. Ponosno i odvažno nosi Isusa u svome srcu, svjedočeći svima njegovu ljubav. Tako će se on moći proslaviti u tebi, sačuvati te u svojoj ljubavi i trajno ostati u tebi i dovesti te u vječno zajedništvo sa sobom u nebesima. Amen.

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskom tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima	20 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn

I. Poljaković: Istina – Uvod u apologetiku	120 kn
Na braniku (apologetski priručnik)	60 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (biografija sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	15 kn
Knjižica ´Je li Isus Krist Sin Božji´, Letak ´Tvoja odluka´,	
Letak '62 razloga za tradicionalnu Misnu Žrtvu'	besplatno

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

Brojne vrijedne tekstove s ciljem izlaganja i širenja katoličke vjere, o aktualnoj situaciji u Crkvi i o poslanju Svećeničkog bratstva sv. Pija X. možete pronaći na našoj internetskoj stranici: ***http://christusrexhrvatska.blogspot.com***

Iz tiska je izašao letak koji slikovitim prikazima i pojašnjenjima prikazuje najvažnije značajke fatimske poruke povodom 100. obljetnice fatimskih ukazanja. Dijeli se besplatno uz mogućnost dobrovoljnog priloga.

RASPORED SVETIH MISA

Zagreb (Kapela sv. Josipa, Jurja Denzlera 37):

13. kolovoza (X. nedjelja nakon Duhova) u **18 h**
20. kolovoza (XI. nedjelja nakon Duhova) u **18 h**
27. kolovoza (XII. nedjelja nakon Duhova) u **18 h**
3. rujna (blagdan sv. Pija X.) u **18 h**
10. rujna (XIV. nedjelja nakon Duhova) u **18 h**

Split (Kapela sv. Jeronima, Zrinsko-frankopanska 58):

12. kolovoza (subota, sv. Klara) u **18 h**
13. kolovoza (X. nedjelja nakon Duhova) u **9.30 h**
26. kolovoza (subotnji spomen BDM) u **18 h**
27. kolovoza (XII. nedjelja nakon Duhova) u **9.30 h**
2. rujna (subota, zavjetna Misa Bezgrješnog Srca BDM) u **18 h**
3. rujna (blagdan sv. Pija X.) u **9.30 h**
9. rujna (subotnji spomen BDM) u **18 h**
10. rujna (XIV. nedjelja nakon Duhova) u **9.30 h**

Slavonski Brod (Falcon electronic, Vinogradska 2b):
11. kolovoza (petak, sv. Filomena) u **18 h**

Rijeka (Hrvatska čitaonica Trsat, Šetalište Joakima Rakovca 33):
25. kolovoza (petak, sv. Ljudevit) u **18 h**